

Llàgrimes i somriures

Un relat de: [ixnuir](#)

El poble estava en calma. Tot era com sempre i res semblava indicar els meus sentiments. La carretera tan abonyegada com sempre, les cases amb deliciosos jardins, les casetes més petites de tota la vida, els carrers buits per on al passar no senties res més que el lladruc d'algun gos recelós de la seva propietat...

Cap novetat, cap presagi, cap sentiment, en fi, com els que hi havia dins dels nostres cors. Al passar pel carrer major cap a l'església em vaig adonar que la tenda de la Dolors estava tancada i que no s'hi veien els vells xerraires típics dels matins de cap de setmana al poble.

Al arribar al parc vaig veure el gronxador i el tobogan buits. Com hauria desitjat asseure'm en aquell gronxador i deixa passar les hores recordant moments d'infància i evitant aquella missa que, n'estava segur, seria massa feixuga per a les meves llàgrimes.

La pujada a la plaça major va ser lenta i costosa tot i els meus intents en va de fer-la en un obrir i tancar d'ulls. Però el pitjor vingué amb la pujadeta a l'església: rebentat i desitjant que tot allò acabés aviat, no podia sinó contemplar a dalt de tot del carrer les negres siluetes d'aquell dol que m'oprimia ara ja com una corda aspra que separava la pena i la por.

L'àvia m'havia deixat i aquella gent no eren allà més que per confirmar-m'ho. La plaça estava plena a vessar: tot el poble hi era. Vaig arribar tot just quan obrien les portes de l'església i no vaig dubtar: vaig entrar-hi de pressa però amb pas fort sense mirar a les cares de la gent.

Quan va començar la missa vaig sentir que les parets de l'església em queien al damunt, que les mirades es centraven en mi com esperant veure'm caure, que el capellà no coneixia l'àvia, que el seu discurs era banal i, sobretot, que jo tenia a la butxaca aquell poema que per a mi, era el millor recordatori que se li podia donar.

Millor fins i tot que cent misses com aquella.

I de fet, no podia sinó recordar-lo.

(Flor de primavera,
D'estiu i de tardor,
El teu hivern comença,
Diuen que es glaçarà l'amor.

Però tu i jo sabem,
Que naixem de calor
I morim amb foc ardent,
Més no anem pas a l'infern.

Somriu ara que pots

Jo, que et vaig conèixer en tardor,
Deixo anar bons plors
Que al cel seran rumors
Del somriure d'una bella flor.)

Recordar-lo per recordar-la (si, a tu àvia, allà on vulgui que estiguis...). I recordar-la per, ara que ja he plorat, somriure en recordar els bons moments i seguir endavant.